

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

‘Ογδοός ό χρόνος είναι
κι’ έδρα πάλιν αι ‘Αθήναι.

Χίλια όκτακόσμηκι’ έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τα συνειθισμένα.

Τών ώρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο Ρωμής την εβδομάδα — μόνον μία φορά θα βγαίη,
κι’ όταν έχω εξηνάδα — κι’ όποτε μου κατεβαίνει.
Συδροματής θα έχωμαι — γιατί λεπτά δεν έχωμαι,
και ‘σταν Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδακην,
και εις την ‘Ελλάδα όλην — δίχως νάξω κι’ έντροπήν.
Συδρομή για κάθε χρόνο — πράγα δώδεκα και μόνον.

για τα ένα όμως μέρη — δεκαπάντα και ‘στό χέρι.
Κι’ ένα άλλο ά κρατεί — έχεις συδροματής,
κι’ όσους τόν παρ’ δέν θύει — θα τόν φάί μαυρο φιά.
Γράμματα και συδρομαί — άπ’ εθείας προς έμέ.
Για τή σέρα και τή μέρα — κάθε άλλο μία βεάρα.

Είκοστή Νοεμβρίου και τρίτη,
τό Κορδόνι μεγάλα κηρύττει.

Πόντος έξήντα δύο και με τρακόσ’ άκόμα,
για νούμερα παρλάει τού Θεοδωρ’ τό στόμα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Λοιπόν άλήθεια έγινε και μία έπιτροπή
‘στό Κατηγορητήριον τά πρέποντα ά ν’ ή ;
Φ.—Θαρώ πως από σήμερα θ’ άρχίσουν άνακρίσεις
και βιβλίο άνοιγόνται, που είναι ν’ άπορήσει.
Π.—‘Ανατριγυίζω. Φασουλή . . .
Φ.— Κι’ έγώ, βρέ μπεχλιβάδην,
άναστεινάω, βγαίν’ άχνός, και κόψω με πλάιν.
Π.—Θα κάμουν κι’ ο Τρικουπικό σφοδράν κατηγοριαν
και νών κατηγοριών θα έχωμεν σωρείαν.
Φ.—Κι’ έγώ θα κάμω κατά σου και σύ για’ μείνα πάλι
και τόν αναβαλλόμενον καθίνας μας θα ψάλη,
και ύπό μάλης φέροντες τά Κατηγορητήρια
θα τρέχωμεν μετά σπουδής ‘στου Χέρν τα ούρητήρια,
και πριν άκόμη με ίδής και με καλημερίσης
ή σκέψις θα σου έρχεται να με κατηγορήσης,
και πριν άκόμη σε ιδώ και σε καλημερίσω
ή σκέψις θα μού έρχεται να σε κατηγορήσω,

κι’ ύπόπτως θεωρούμενοι κι’ ύπόπτως θεωρούντες
κι’ ότε κατηγορούμενοι κι’ ότε κατηγορούντες,
έχθρους και φίλους ‘στον βωμόν τής Θείμους θα θύσωμεν
και ‘στό σκαμνί και σύ κι’ έγώ και πάντες θα καθίσωμεν,
και έδικαστής δέν θα ‘βρεθ’ να κρίνη μετά σβίνους
τους κατηγορούς, Περικλή, και κατηγορούμένους.

Π.—Σήκω να πάμε ‘στην Βουλή . . .

Φ.— Έγώ έπήγα μόνος

κι’ αυτόπτης μάρτυς είναι τού φοβηρού άγώνος.
‘Εσείετο έκ τής βροχής ή καθυμιά κολώνα
κι’ από τόν κόσμο τόν πολύν δέν έπεστε βελόνια.
‘Στά θεωρεία, Περικλή, σπουδαίο σκυλολόγι,
έκ τού προχείρου ρήτορες και οικονομολόγι,
και μερικιο τού σώματος τού διπλωματικού
και τού Σιάμ οι Πιργαηπες Δαμυρό και Φιτακού.
Κι’ έγώ έπήγα εύπειπώς ‘στό πάλκο τών Πιργαητών,
άμείως δι’ Σιαμιστή τά πρέποντα τούς είπον :
‘Πώς ήτο τούτο τό καλό να έλθετ’ ιδώ πέρα
άπόρα όπου ό διάβολος μας ‘πύρη τόν πατέρα,
κι’ ό Ναπολιών Θεοδωρής με νούμερα μαλλόνια
κι’ ως Ναπολιών ύψισε και τό ναπολιόνι ;
‘Βεβαίως θα γνωρίζετε πως ήλθατε ‘στό χώμα,
απου φθάνει μέχρι τού Σιάμ ή ένδοξός του βρομια,
‘Βεβαίως θα γνωρίζετε πως ήλθατ’ ιδώ πέρα,
απου Τράπεζαι και μεταχάι πειτούν εις τόν άέρα,
και τόσον τά Ρωμαίικια επήλθοναν γομαρία
απου άρχισαν οι ούρανοι να βρέχουν και σαμάρια.
‘Βεβαίως θα είσευρετε εις ποίαν γήν παταίτε,
και πρίπει να τό ξέρητε, άλλοςώς να ξηραθήτε.»

Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Περικλῆ, μὴ τὸσον συσταλὴν
 κ' ἐκάθισα πλησίον σου κρυπῶν τὴν Βουλῆν,
 ὅταν 'σὸ βῆμα Βουλευτῆς Κυκλαδικῶς φωνάζῃ
 καὶ τοῦ κυρίου Θεωδωρῆ τὴν γωνία ζετινάξῃ,
 ὃ δὲ κλεινὸς Προβουπουργὸς καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
 δὲν ἀπαντᾷ 'στού Βουλευτοῦ τὰς τῶσας ἐρωτήσεις.
 Φωνῇ 'στ' ἀκροατήρια καὶ γαλακτοῦ μεγάλου,
 λαμβάνει μέρος ἐνεργῶν κ' ὁ Μενταλὸν ὁ Γάλλος,
 μικνῶνται εἰ ἐγκάθετοι, φρονιζέει τὸ Κορδόνι,
 ἀλλ' ὁ Κυκλαδῶν Βουλευτῆς μὴ τέτοια δὲν ἰσθῶναι,
 καὶ δίδει ἄλλο λούσιον ψυγρότερον τοῦ πρώτου.
 Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κατακλυμῶς 'στὰ ὕψη...
 μὰ νὰ ! κ' ὁ Φαρμακόπουλος, τοῦ Θεωδωρῆ ἀνῆψι...
 σφίρει 'στ' ἀκροατήρια καὶ λέγει «σιωπάτε,
 μερὶ παιδιὰ γὰρ τὸ Θεὸ τὰ πόδια μὴ κτυπάτε.»
 καὶ αἰεὶ πρὸς πολὺ γανυζέου κ' οὐράζεου
 καὶ γαίκα σου Φαρμακόπουλε ἀσίκη» τοῦ φωνάζεου.
 Τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος πᾶν (χλιμνῶν μένει,
 μὴ τὸσον δὲ σφρόδότηκα τὸν κώδωνα σημαίνει,
 ποῦ δὲν εἰσεύρει ἀν αὐτὸς τὸν κώδωνα νοῦν
 ἢ ἀν ὁ κώδων, Περικλῆ, τὸ χέρι του κινῇ.
 Ἐγείρεται συζήτησις ἀνὰ τὸ Βουλευτήριον
 ἀν πρέπει νὰ συζητηθῇ τὸ Κατηγορητήριον
 ἢ τοῦ κυρίου Θεωδωρῆ ὁ Ἀπολογισμὸς,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπικρατεῖ πολὺς ἐριθισμὸς.
 Ἄλλ' ὁ Στεφάνου, Περικλῆ, ποῦ τὰ σωστά γνωρίζει,
 μὴ νόμου καὶ μὴ κώδικα σφουδρῶς υποστηρίζει,
 πῶς πρέπει νὰ προηγηθῶν τὰ Κατηγορητήρια,
 ἀλλ' ὅμως ἀντικρούεται ἀπὸ τὰκροατήρια
 κ' ἔχει μεγάλου ἄξιου μετ' ἡγήρας φωνῆς
 τοῦ λέγουσιν εἰ ἐγκάθετοι τὸν νόμον ἐμπνέει.
 Τότε κ' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, μὴ πατριωτῶν ρώμων
 συντάσσομαι πρὸς τὴν κινήσιν τὸν ἐγκάθετον γνώμων,
 κ' ἀνακραυγῶν ἐξἄλλος «φρονιζέτε, παιδιὰ,»
 καὶ 'στού Σιάμ τοὺς Πρίγκιπας τραβῶ μὴ καρυζιά,
 κ' ὅτι Πρίγκιπας μ' ἐκὐττάξαν ἐν τῷ ἀπορίξ,
 τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος στρεφεῖς 'στὰ θεωρεῖα
 ἐπὶ θλίτε ν' ἀκούσεται ; — ρωτᾷ μὴ σεθαμὸν —
 ἐπὶ Κατηγορητήριον ἢ Ἀπολογισμὸν ;
 Κι' ἐμεῖς τοῦ λέμε ἀθλιμῶν τὸν δεύτερον ν' ἀκούσομεν,
 ἀλλίως θ' ἀλαλάζομεν καὶ πάντα θ' ἀντικρούσομεν».
 «Ἐχει καλῶς» ἀπήντησεν ὁ Πρόεδρος μὴ τρώων
 καὶ παραβλίπων τὸν γνωστὸν περὶ εὐθύνῃς νόμον
 'σὸν Θεωδωρῆ ἔδωκε τὸν λόγον νὰ παρῆρῃ
 καὶ μ' ἔσοδα καὶ μ' ἔξοδα καθήρορ νὰ παρῆρῃ.
 Τοῦ δὲ Σιάμ οἱ Πρίγκιπας ἰδόντες εἰς τὸ βῆμα
 τὸν κύριον Θεωδωρῆ μὴ κορωμίνων σχήμα,
 ἰδόντες πῶς ἐνύσταξε κ' ὁ κύριος Ζητήσις
 κ' ἀκούοντες, βρὲ Περικλῆ, κ' εἰσεύροντες εἰς φήμας

πῶς ὁ σταμύλος Θεωδωρῆς μὴ τὸν μακρὸν λαίμω
 ὅταν ἀρχίσῃ μὴ φορᾷ δὲν ἔχει τελειωμὸν,
 χωρὶς νὰ βγάλλῃ ταιμωρῶν τὸ ἔκτοφον κορυμμοῦρ
 ἀφοῦ μὴ φάτα μοῦδωσαν κ' ἐκίνοι μὴς 'στὴ μοῦρῃ.
 Ὅποταν δ' ἰταλιώσαν ὁ Ἀπολογισμὸς
 κ' ἐκερυζώθῃ τὸν πολλῶν ὁ ἐνθουσιασμὸς,
 ἐγὼ χαρτὶ ἀγόρσακα τῆς πόστας ἐν τῷ ἄμα
 καὶ 'στού Σιάμ τοὺς Πρίγκιπας ἴσταλ' αὐτὸ τὸ γράμμα :
 « Ἀγαπητοὶ μου Πρίγκιπας Δαφνῆ καὶ Φιτακῶν,
 κ' ἄστρα τὸ Βασιλεῖον μας τοῦ τῶσον κλασικοῦ,
 κρυμὰ ποῦ δὲν καθίστατε μ' ἐμὲ τὸν φοικαρᾶ
 ἢν ἔδῃτε Ἰσοῦγιον σπουδαῖον μὴ φορᾶ.
 » Ὁ κύριος Προβουπουργὸς τὰ ἔκαμν σαλῶτα
 καὶ μὴς ἐρήμαξε ταυτῶν μὴ τὴν πολλὴν παρῆτα,
 καὶ ὄλοι τὸν παρὶκάλεσαν νὰ κάρη καὶ νισᾶρι
 ἠγατῆ καλέμει Οὐλεμὰ τὴν λίμα του δὲν γράφει,
 νόμος αὐτὸς μὴς ἐφαγε αὐτὴν τὴν ἔδομαῶτα
 καὶ τὴν ζετινῶναι εἰς πίνη καὶ σομαῶτα.
 » Ὅτ' ὅσοι δὲ ἀπέμειξε μὴ κάθε του τεφεῖρι
 πῶς ἂν πολλοὶ τὸν τόπον μὴς τὸν λέγουσιν κανονιέρη,
 ἀλλ' ὅμως ἐμορλοῦζεσαν κατ' ἡμ' ἔμας καὶ ἄλλοι,
 » Ἀργεντινοὶ καὶ Ἰσπανοὶ κ' οἱ φίλοι Πορτογαλλοὶ,
 καὶ ὁ κύριος Θεωδωρῆ, ποῦ σέμειται καὶ λυγίται,
 πᾶν μορλοῦζέμῃ μὴ πολλοῦ μορλοῦζεις δὲν λογίται.
 » Ὅποταν δὲ 'σὸν λόγον του ὁ μέγας Ναπολιέων
 ἠδὲ Βουλευτῆς ἀνέμειρε ἀποθανόντας πλείον,
 κρυμῶντος τοῦ ὀνόμασι γὰρ ν' ἀποδείξῃ πάλιν
 πῶς φέρεται καὶ πρὸς νεκροῦ μ' εὐγένεια μεγάλην,
 ὅποταν δὲ περὶ αὐτοῦ παρ' ἄλλων ἠρωτήθη
 ὅ Θεωδωρῆς ἀπήντησε πρὸς τὰ χρυαῖα πλήθῃ :
 « Ἄμα εὐγενῆς ἐν ὄσῳ ζω καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χῶμα
 κ' ἂν οἱ νεκροὶ αἰσθάνωνται ἄμα εὐγενῆς ἀκόμα.
 » Ἐν τούτοις μὴ συγκινήσιν κ' εὐλαβεῖται πολλῶν
 ἔν σχέδιον ἐπρότεινε μεγάλου 'στὴν Βουλῆν,
 ἢν ἦσῃ ὅτ' ἐπιζήτησεν ἐκάστον Βουλευτοῦ
 ἢνὰ καταρτίσῃ τάχιστα Ταμίον του Στρατοῦ,
 νεις τούτο δὲ τὸ ἀκούμα καθεῖς ἐσυγκινήθη
 καὶ Βουλευτῶν κ' ἀκρατῶν ἐδάκρυσαν τὰ πλήθη,
 καὶ ἰδάκρυσεν κ' ὁ Θεωδωρῆς κ' ἰδάκρυσεν κ' ἐγὼ
 καὶ πρὸς τὴν ὄψαν ἔρχισα καὶ παλιν νὰ σφριῶ.
 » Ἐνθ' ὁ ἐκίνοσ ἐπεκπερέτα ἐθρόντα
 ὅ δὲ διαβόλες ἐσίκωνε χρεῖογραφα καὶ φόντα,
 καὶ πάντες οἱ μορλοῦζήσῃς σταθίνας 'στὴν γραμμῆν
 ἠμῖμοσ ἀλλήλοισ ἐφώναξαν κ' ἀμῆν
 καὶ ἰσημειώθη γράμμασι χρυσῶν τὸ γεγονόσ . . .
 καὶ τὰ καὶ μένω . . . Φασουλῆς, θεράπων ταπεινός.»
 Π. — Νὰ ! μαχαριζέτ' ὁ αἷμα σου ποταμῆδον νὰ ρεῖθῃ
 γιὰτὶ τὰ εἶπες ὅλα σὺ κ' ἐγὼ δὲν εἶπα λέξι.

Καὶ ποῦ ἐνδιαφέρεται — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμερὶ.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
 χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἀλλὴν ὁμιλίαν
 παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
 καὶ ταυτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμῆι νὰ ἴδῃ
 τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερὸν βιβλίον,
 πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδῃ,
 καὶ 'στῆς Ἐστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.